

— Nem bánom — csillant meg a róka szeme —, de előbb mutasd meg a nyulakat, mert éhes hassal nem tudok gondolkozni.

— Nem olyan egyszerű a dolog — húzta össze keskeny pofáját —, mert csak akkor marad élve a szív, ha valaki önként adja. De már nyomon vagyok.

És a hold már háromszor újult meg, mióta a Tél uralkodott, de a szél még mindig adós volt a szívvel. A Tél már toporzékolt, mikor reggelenként megjelent.

— Szívet hozz nekem, te nyomorult!

S a Szél vágatott a rókához, akit meg is talált az árokparton s a róka már mesziről integetett bozontos farkával. Mellette állt egy félig megfagyott gólya. A szél felborzolta a gólya tollát, hogy valóság-e? Ilyenkor gólya? A gólya megsérült a vándorlaskor s eddig egy istállóban tartották a faluban, de tegnap megszökött s most már tudta, hogy a nap neki csak egyszer megy le.

— Ez a barátunk hajlandó a szívét odaadni — lelkendezett a róka és a gólya bölintott.

— Odaadom — és a szeme szomorúan mosolygott.

— Bolond — suttozta a róka. — Akkor menjünk — mondta hangosan — segíts neki.

És szelíden odaterelték a golyát a Tél felé, aki kegyetlenül nevetett.

— Nem félsz?

— Itt az idő — bölintott a gólya — az enyém is és a tiéd is.

— Az enyém — hahotázott a Tél — az enyém? Na, ide azzal a szívvel!

A róka — mint aki jártas ebben a mesterségben — egy pillanat alatt átadta a dobogó, meleg szívet s a Tél vigyázva a mellébe tette, ahol eddig nem volt semmi.

— Boldog vagy, Heregem? — hízelt a Szél.

A Tél csak állt. Válláról lecsúszott a dérdolmány, jeges tagjaiban lüktetni kezdett a meleg vér, darabos arca meglágyult, elfordult és szeme megesordult.

— Boldog — suttozta.

Azzal hanyatt dőlt az árokparton és vége volt.

ÉS AMIKOR a gyermek Jézust bevitték szülői, Simeon karjára vevé őt... Nem elég Jézust látni, nem elég nézni, hanem bírni, karjainkra venni, szívünkhöz kell szorítani őt. Ki érné be a látással? Mi egy kedves gyermeket megcirógatunk s átkaroljuk: az Istent is valóban nemcsak látni, de bírni, átkarolni akarjuk áhítatunkban; ott akarunk lenni, ahol ő van; szólni hozzá, szívünkbe zárni őt.

Prohászka